

PYETJE & PERGJIGJE

lutja

A mund të më shpjegoni disa parime të lutjes?

nga J. B. Nicholson, Jr.

Një ditë dishepujt e pyetën Zotin: “Na mëso të lutemi”. Ne të gjithë duhet të mësojmë rreth lutjes së efektshme. Sa herë i kemi bërë thirrje Perëndisë dhe kemi pyetur veten nëse na ka dëgjuar apo jo, nëse i ka kushtuar apo jo vëmendje thirrjes sonë personale.

Psalmist David u ndje kështu një ditë. Ai ishte i pikëlluar dhe thirri: “O Perëndi, dëgjo britmën time; dëgjo me vëmendje lutjen time”. Ne lexojmë për këtë në Psalmi 61.

Por çfarë është lutja e vërtetë? Si mund ta di se nuk jam vetëm duke folur në ajër? Mirë, së pari duhet të vendosim mbi çështjen e besimit. Besimi nuk është ndonjë gjimnastikë mendore a ndonjë ndjenjë fetare. Ai është një ushtrim i vullnetit. Është diçka që unë vendos ta bëj dhe kjo është që në fillim të besoj se Perëndia ËSHTEË. Ne lexojmë në Bibël, në letrën drejtuar Hebrenjve 11:6: “Edhe pa besim është e pamundur t’i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë”.

Kjo ka kuptim, apo jo? Nëse duhet të flas me Perëndinë, unë duhet të besoj se Ai ekziston, pavarësisht se si ndjehem për këtë. Gjithashtu mund të jem i sigurt se Ai është gati, i aftë dhe i gatshëm për t’iu përgjigjur pozitivisht thirrjes sime të sinqertë.

Po përse do të kujdeset Ai për mua duke e ditur se kush unë jam? Po ja, Ai na ka mësuar se është një Atë, një Atë i dashur. Ne mund të mësojmë tani diçka të rëndësishme rreth lutjes. Jezusi i mësoi njerëzit e zakonshëm rreth Tij: “Në qoftë se ju, që jeni të këqij, dini t’u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Atij juaj, që është në qiej, do t’u japë gjëra të mira atyre që ia kërkojnë” (Mateu 7:11).

Ne dimë si t’u japim dhurata të mira fëmijëve tanë, sepse i duam. Kështu që përse do të mendonim se NE jemi më të dashur se Perëndia Atë? Ai kënaqet kur jep. Këtë e dimë, sepse Ai dha Birin e Tij të vetëm për ne e për të gjithë ata që do ta pranojnë Atë. A nuk shohim pikërisht këtë në tekstin e artë, Gjoni 3:16: “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që,

kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme”.

Pra, pasi kemi zgjedhur të besojmë se Perëndia ËSHTË, tani ne “shkojmë tek Ai”. Por si e bëjmë këtë? Mos duhet të shkojmë në kishë? Të përsëritim “Lutjen e Zotit”? Si mund ta di se po shkoj te Perëndia Atë në mënyrën e duhur?

Perëndia nuk na ka lënë asnjë dyshim mbi këtë çështje të rëndësishme. Jezusi i tha një prej dishepujve të Tij: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje” (Gjoni 14:6). Nëse e pranojmë Zotin Jezus Krishti si të vetmen Udhë për te Perëndia, ne mund të lutemi në çdo gjuhë, në çdo vend, në çdo rrethanë, në çdo kohë dhe të jemi të sigurt për hyrje të menjëhershme në dhomën e fronit në qiell. Perëndia nuk e lë kurrë në pritje kërkuesin e sinqertë.

Ne besojmë se Perëndia ËSHTË, në shkojmë tek Ai nëpërmjet Zotit Jezus për t’i drejtuar kërkesën tonë, por kemi edhe diçka tjetër: ne duhet ta “kërkojmë atë [me këmbëngulje]. Kjo do të thotë thjesht se ne duhet të jemi seriozë, se i jemi futur punës [në lutje] dhe presim derisa të vijë përgjigjja. Ne nuk mund të jemi mospërfillës dhe mendjehetë. Të flasësh me Perëndinë në qiell është punë e vërtetë, edhe pse Ai është i dashur. Kjo s’do të thotë se nuk mund të jemi të thjeshtë, sikurse është i thjeshtë një fëmijë, por Ai kërkon që ne të jemi real, të jemi të vërtetë, të hapur e të sinqertë. Ai është i sinqertë me ne dhe pret që ne të jemi të sinqertë me Të.

Sigurisht, nuk mund të ketë asnjë pengesë gjatë rrugës që të pengojë lutjen tonë për të shkuar te Perëndia. Por, sigurisht, pengesa më e madhe është mëkati. Prandaj është mirë të fillojmë me rrëfim të sinqertë—jo te një njeri, për shkak se çdo mëkat është kundër Perëndisë dhe se vetëm Perëndia mund të falë mëkatin. Ai u ka treguar njerëzve të Tij se rrëfimi i vërtetë sjell falje të plotë: “Po t’i rrëfejmë mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi” (1 Gjonit 1:9).

Tani rruga është e hapur dhe ne mund të derdhim zemrat tona para Tij. Ne mund t’i tregojmë Atij frikën tonë, shpresat tona, dëshirat tona, dhimbjet tona dhe shqetësimet tona dhe t’i drejtojmë kërkesat tona, të mëdha a të vogla, dhe të dimë me siguri që...

Ai i di, Ai na do, Ai kujdeset,
asgjë s’mund ta vagëllojë këtë të vërtetë,
Ai jep më të mirën për ata
që ia lënë zgjedhjen Atij.